

své oprávnění v § 102 železničního dopravního řádu ze dne 16. listopadu 1851, čís. 1 ř. zák. z roku 1852, kde se praví, že zřízcenci dráhy jsou oprávnění, osoby dotyčné předpisy přestupující, které nedbají napomenutí, jim daných, nebo které spáchaly již jednání, bezpečnost provozu rušící neb ohrožující, v případech, kde není hned po ruce pomoci policejních (politických) neb soudních úřadů, zadržení a nejbližšímu politickému, soudnímu úřadu nebo státnímu zastupitelství k dalšímu řízení předati. Ostatně nepadá zamýšlené předvedení obžalovaného na obecní úřad na váhu, poněvadž trestnost jednání obžalovaného dle § 81 tr. zák. byla přivedena již tím, že kladl strážníku P-ovi ve výkonu služby nebezpečnou pohrůžkou odpor v úmyslu, by se tento k obžalovanému nepřiblížil a jeho osoby si vůbec nezajistil. Již tím byl výkon služby zmařen a čin dokonán, takže dále jdoucí záměr strážníkův, předvésti obžalovaného na obecní úřad, pozbývá na trestní závažnosti. V důsledku toho stává se také právně bezvýznamným, že není prokázáno, vyzval-li strážník obžalovaného, by s ním šel na obecní úřad a byl-li tudíž obžalovanému znám onen dále jdoucí záměr strážníkův. Tvrdí-li stížnost, že obžalovaný nemohl vědět, je-li strážník skutečně ve výkonu služby a že byl po této stránce na omylu, ocitá se v rozporu nejen se zjištěními rozsudku, nýbrž též se zodpovídáním obžalovaného, zvláště když tento udal, že Jana P-a poznal a též o něm věděl, že je strážníkem trati.

Čís. 954.

Zákon ze dne 16. ledna 1896, čís. 89 ř. zák., o obchodu s potravinami. Pokud zkratka cizího jména, označujícího méněcennou jakost poživatiny, může býti falešným označením.

(Rozh. ze dne 7. října 1922, Kr II 396/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákonem právem:

Rozsudkem krajského jako odvolacího soudu v Olomouci ze dne 27. ledna 1921 porušen byl zákon v ustanovení § 11 odstavec 3 zákona ze dne 16. ledna 1896, čís. 89 ř. zák. a § 270 čís. 5 tr. ř.

Důvody:

Dle obsahu spisů zjistil sklepní inspektor Antonín H. při revisi vinných sklepů Antonína K-a, obchodníka vínem, dne 20. července 1920 předse-
vzaté, že Antonín K. prodával impregnovaná šumivá vína, označená ne-
úplnou značkou »Impr«. Obviněný totiž prodával tato vína v lahvích,
opatřených třemi etiketami. Jedna etiketa nalepena byla na hrdle a obsa-
hovala označení »Chateau Gobiet Blanche«, druhá etiketa barvy zelené
obsahovala nápis »Vin Mousseux impr« a konečně velká etiketa obsa-
hovala nápis »Carte Blanche Grand Vin Mousseux impr. Premiere Qualité«. Obviněný pokládá ovšem zkratku »impr« za označení jasné a dostatečné; naproti tomu trvá však sklepní inspektor Antonín H. na tom, že označení mělo se státi úplným vypsáním slova »Imprägniert« a ve stejné velikosti jako ostatní pojmenování, tak že označení, jehož obviněný použil, není

úplné a je způsobilé, uvést kupitele v omyl. Ve stejném smyslu zní také dobrozdání mor. zemského hospodářského zkušebního ústavu. Rozsudkem okresního soudu v Š. ze dne 26. října 1920 uznán byl Antonín K. vinným přestupkem § 12 zákona ze dne 16. ledna 1896, čís. 89 ř. zák., jehož se dopustil tím, že v letních měsících 1920 v Š. různým zákazníkům z nedbalosti prodával umělé, za účelem klamání falešně označené šampaňské. Na odvolání obžalovaného byl však obžalovaný rozsudkem krajského jako odvolacího soudu v Olomouci ze dne 27. ledna 1921 z obžaloby dle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn. Odvolací soud vzal za prokázáno, že šumivé víno, o něž v tomto případě jde, označeno bylo výslovně jako »imprägnierter Schaumwein« a to tím způsobem, že láhve označeny byly na hrdle etiketou »vin mousseux impr.« a že hlavní etiketa nesla nápis »Carte blanche, grand vin mousseux impr.«, Premiere Qualité«. Dle názoru odvolacího soudu mohla by zkratka »impr.« na etiketách pokládána býti za falešnou a způsobilou k oklamání pouze tehdy, kdyby ve zkratce »impr.« zůstala dvojsmyslnost anebo nejasnost o jakosti a povaze shora uvedeného vína. Dle názoru soudu nelze prý v tomto případě o tom mluvit, že by zkratkou vzniklo nedorozumění ohledně kvality, anebo že by jakost vína tím byla zastřena, a že by označení toto bylo způsobilé, předstírat jinou jakost. Z toho důvodu obžalovaného osvobodil pro nedostatek objektivní skutkové povahy zažalovaného trestného činu. Tento rozsudek soudu odvolacího odporuje zákonu. Především jest mylný názor, že zkratka »impr« jest výslovným označením, neboť žádná zkratka, byť i její význam byl nepochybný, není pojmenováním výslovným a je jím tím méně, čím větší jest možnost záměny za slovo podobně znějící. V tomto případě zkratka »impr« byla součástí dosti obšírného textu francouzského a není nikterak jasná nebo jednomyslná, naopak zkratka »impr« na etiketě může znamenati zkratku za »Imperial« neb za »importé« stejně jako za »impregné«. Již z těchto příkladů vychází na jevo, že dvojsmyslnost rozhodně vyloučena není; naopak, uvažuje-li se — patrně úmyslné — nahromadění různých výchlubných označení v etiketě, jako »chateau Gobiet«, »Charte Blanche«, »Vin mousseux«, »Grand vin mousseux, Premiere qualité«, mezi nimiž se docela skrytě a nenápadně menšími literami vytisknuta naskytuje zkratka »Impr.«, nelze pochybovati o tom, že širším vrstvám spotřebitelů význam oné zkratky vůbec nebyl a nemohl býti patrným. Právě ta okolnost, že v celkovém kontextu francouzském, tedy v jazyku, jen nepatrnému zlomku tuzemského obyvatelstva plně neb alespoň částečně známém, slovo nejvýznačnější, na němž dle intencí zákona o potravinách nejvíce záleží, uvedeno jest zkratkou, rozličný výklad připouštějící, zřejmě odporuje názoru odvolacího soudu, že označení to není způsobilé, klamat kupce pokud se týče kvality dotyčného vína (§ 281 čís. 9 a) tr. ř.). Vytknouti tu dále dlužno neúplnost rozsudku odvolacího soudu, spočívající v úplném nedbání jednak dobrozdání sklepního inspektora H-a a výzkumného ústavu moravského, dle nichž zkratka »impr« jest v odporu s ustanovením § 12 zákona o potravinách, jednak svědecké výpovědi Josefa M-a, nájemce německého domu v Š., že týž pokládal dotyčné víno za pravé šampaňské a nikoli za impregnované. Závažné tyto námitky veřejné obžaloby neměly zůstat v odůvodnění sprostujícího rozsudku nepovšimnuty, mělo-li býti vyhověno nepominutelnému předpisu § 270 čís. 5 tr. ř. (§ 281 čís. 5 tr. ř.).